

skal komme fra. Selv om jeg staar overfor dette Lovforslag med den største Velvillie og Glæde, maa i alt Fald jeg for mit Vedkommende bøje mig for dette rigtige Krav, at skal dette Lovforslag gennemføres, maa vi have Dækning for Udgifterne dertil.

Den højtærede Indenrigsminister henviste til Dækning ved sparede Udgifter. Jeg er nu ikke helt sikker paa, hvor disse sparede Udgifter skal komme fra, fordi Verden jo endnu er under Revolution, og denne Revolution kan jo gaa videre, og jeg tror ikke, at Arbejdsvillien og Produktionsvillien, hvad man nu kalder det, saa hurtig vil komme igen. Man kunde henvide til Indkomstskatten. Dertil vil jeg sige, at Indkomstskatten vil vise sig allerede til næste Aar at være mindre end i Aar, om ikke af anden Grund, saa fordi man maa trække sin Skat fra, og det vil betyde, at baade Satsernes Gennemsnit og det absolutte Beløb bliver ringere, og endelig for det tredie vil det vise sig, at Indkomsterne bliver meget smaa næste Aar, fordi man har Ret til at afskrive sine Tab, og umaadelig mange Mennesker har haft Tab, som de kan afskrive. Derfor tror jeg, at Indkomstskatten er heller ikke helt sikker. Saa er der Formueskatten. Dér vil jeg sige, at Formueskatten selvfølgelig er en af de Skatter, der kan forhøjes, men der er dog den rigtige Regel, at Formueskatten burde ikke bruges til løbende Udgifter; den burde i et Land, som har megen Statsgæld, bruges til Afbetaling paa Statsgælden. Og naar jeg ser 5 eller 8 Aar frem i Tiden, bliver det saaledes, at inden 1928 skal vi afbetale 300 Mill. Kr. paa Statsgælden eller ogsaa forny Gælden, og jeg hører til dem, der tror, at den Ydmygelse, den fremtidige Finansminister kommer i, naar han skal løbe rundt og forny disse Laan, vil være saa stor, at den Afhængighed af Bankerne, han kommer i, vil være saa farlig, at en Afbetaling inden 1928 vil være en langt bedre Ting. Men for at kunne betale af paa Statsgælden gælder det om at gemme Formueskatten, og jeg vil tilstaa, at jeg vilde anse det for heldigt, om Formueskatten i Øjeblikket var taget helt væk fra det ordinære Budget og gemt hen med den Bemærkning til Finansministeren: De maa klare Dem med Indkomstskatten og de andre Skatter, men Formueskatten maa kun anvendes til dette ene at betale Statsgælden tilbage. Derfor maa den højtærede Minister ikke, tro, at

han har Lov til at henpege paa Formueskatten til Dækning af løbende Udgifter.

Nu er Spørgsmaalet det, hvilken Vej vi kan gaa for at skaffe Dækning. Og forsaavidt som det, jeg vil kalde Evneprincippet, ikke viser Vejen, har vi jo det gode gamle Nytteprincip, som siger, at en Udgift og den deraf følgende Skat bør staa i Forhold til hinanden i den Forstand, at den Person, der er særlig interesseret i Forholdet, kommer til at betale Skatten. Der er to Veje at gaa. Det er kun en Skitsering, jeg bruger, det er uden Forbindende, hvad jeg her siger; men jeg mener, at naar jeg stiller et Krav og kritiserer Ministeriet, maa jeg ogsaa have Pligt til i alt Fald at give dem en Haandsrækning. Den ene Vej, man kan gaa, er at anvende Tolden. Toldloven indbragte sidste Aar 24 Mill. Kr. Den sidste Toldlov før Vilhelm Lassens Tid gav 42 Mill. Kr., altsaa 42 Mill. Kr. mod kun 24 Mill. Kr. nu, der oven i Købet er hele Resultatet af en Indførsel af antagelig 7—800 Millioners Værdi, det vil altsaa sige, at der nu kun er en Told af 3 pCt. af Indførselen i Gennemsnit. Nu har vi ret store indirekte Skatter, nemlig paa de indenlandske Fabrikater, men Tolden er uendelig ringe. Jeg minder blot om Papirtolden, for at nævne en Told, som i dette Ting vil finde megen Forstaaelse. Papirtolden svarede før Krigen til 25 pCt. af Papirets Værdi, i dette Øjeblik svarer den samme Sats ikke til 8 pCt. af Værdien. Jeg kunde tænke mig, at man vilde gaa den Vej at benytte Tolden til at skaffe Dækning med; hvis Ministeren vil sige noget ondt herom, vil jeg bede ham læse Dr. Gustav Bangs sidste Afhandling i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“, i hvilken han paaviser, at den danske Toldskat er ikke en Kopskat, men i det væsentlige en Indkomstskat. Jeg kunde ogsaa, hvis Ministeren ikke vil gaa den Vej, tænke mig en anden Vej, og dér kunde jeg mulig komme i Forbindelse med det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup). Jeg kunde nemlig tænke mig, at man gik til at lade Ungdommen betale til sin Alderdom. Vi kan ikke gaa ind paa Præmiesystemet af den Grund, som ogsaa er fremhævet fra radikal Side, at der for en Mand paa over 25 Aar, som er gift, kan komme Aar, hvor han ikke kan betale nogen Præmie, hvor det vilde virke for tyngende; men jeg kunde tænke mig, at de unge Mennesker i 18—25 Aars Alderen kunde betale, at der blev lagt en ret høj Indkomstskat paa det Beløb, hvormed de-